

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 12. juni 2014 i sag nr. BS [REDACTED]

[REDACTED] Kommune
[REDACTED]
[REDACTED]

mod

[REDACTED] A/S
[REDACTED]
[REDACTED]

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er modtaget den 20. marts 2013, vedrører spørgsmålet om sagsøgerens, [REDACTED] Kommunes, regreskrav vedrørende udbetalte sygedagpenge, mod sagsøgte, [REDACTED] A/S, er forældet.

[REDACTED] Kommune har nedlagt påstand om betaling af 496.046 kr. med procesrente fra den 21. november 2010.

[REDACTED] A/S har påstået frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Den 4. januar 2006 var [REDACTED] Pedersen udsat for en arbejdsulykke, og [REDACTED] Kommune udbetalte sygedagpenge i perioden fra den 13. februar 2006 til den 6. september 2009.

Ved brev af 21. oktober 2010 anmeldte Forbundet Træ-Industri-Byg som mandatar for [REDACTED] Pedersen erstatningskrav overfor T [REDACTED] der er [REDACTED] A/S' forsikringsselskab. Det fremgår af anmeldelsen, at denne var bilagt sygedagpengesedler i erstatningsperioden. Ved en mail af 14. december 2010 bekræftede T [REDACTED] overfor [REDACTED] Pedersen, at forældelsesfristen var suspenderet til og med den 1. juni 2011.

Herefter behandlede T [REDACTED] det rejste erstatningskrav, og ved brev af 17. maj 2011 bekræftede T [REDACTED] overfor [REDACTED] Pedersen, at erstatningskravet fortsat var under behandling, hvorfor forældelsesfristen afbrydes indtil 1 år efter at forhandlingerne må anses for afsluttet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5.

Den 6. juli 2011 anmeldte [REDACTED] Kommune regreskrav vedrørende udbetalte

sygedagpenge overfor T [redacted] der ved brev af 5. august 2011 meddelte, at kommunens krav var forældet. Af T [redacted] brev fremgår bl.a.:

"...

Det samlede krav er på nuværende tidspunkt forældet og vi kan derfor ikke anerkende, at betale.

Det er korrekt, at vi behandler skadelidtes krav om erstatning. Der er som udgangspunkt ikke tale om en forligs forhandling idet skadelidte har rejst sit krav inden forældelsestidspunktet indtrådte, der er alene tale om suspension af forældelse indtil kravet var endeligt opgjort.

Med henvisning til vores indberetningspligt, fremgår det af dagpengelovens § 82, stk. 3, at sygdomstilfælde, hvor 1. fraværsdag er før den 3. juli 2006 og hvor fraværet fortsætter ud over denne dato, anvendes de hidtil gældende regler.

Vi mener derfor ikke, at manglende indberetning, efter de på uheldstidspunktet gældende regler, medfører suspension af forældelsen.

Derudover har vi på nuværende tidspunkt ikke udbetalt erstatning til skadelidte, idet kravet ikke har kunnet endelig opgøres. Vi har efter de nuværende gældende regler, ikke pligt til, at indberette til kommunen når vi ikke har udbetalt erstatning.

..."

Ved brev af 19. august 2011 meddelte T [redacted] Pedersen, at man var indforstået med at suspendere forældelsesfristen indtil den 1. august 2012. Brevet var vedlagt T [redacted] opgørelse over [redacted] Pedersens krav for tabt arbejdsfortjeneste, hvori der var fratrullet sygedagpenge udbetalt i 2008 og 2009.

Den 2. februar 2012 opgjorde T [redacted] kravet vedrørende tabt arbejdsfortjeneste og beløbet blev kort tid efter udbetalt til [redacted] Pedersen. Ligeledes den 2. februar 2012 blev sagen sendt til Arbejdsskadestyrelsen med anmodning om en udtalelse om [redacted] Pedersens erhvervsevnetab.

Der er mellem [redacted] Kommune og T [redacted] indgået aftale om suspension af ikke allerede indtrådt forældelse til og med den 1. april 2013.

Der er ikke afgivet forklaringer under hovedforhandlingen.

Parternes synspunkter

[redacted] Kommunes advokat har idet væsentlige procederet i overensstemmelse med påstandsdokumentet, hvoraf fremgår:

"Til støtte for den anførte påstand gøres det gældende, at sagsøger har

krav på sygedagpengeregres efter (dagældende) Sygedagpengelovs § 39, stk. 2, sammenholdt med Erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgte er erstatningsansvarlig for den arbejdsulykke, som skadelidte, [REDACTED] Pedersen, var udsat for den 4. januar 2006. Der er ligeledes enighed om perioden og størrelsen af det opgjorte krav.

Eneste tvistepunkt i sagen er derfor spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgers regreskrav er forældet og betydningen af at sagsøgers krav er et afledt krav.

Det er sagsøgers opfattelse, at regreskravet ikke er forældet.

Ved afgørelsen heraf er det centrale spørgsmål, om sagsøgers krav i forældelsesmæssig henseende følger skadelidtes krav, herunder i hvilket omfang sagsøgers regreskrav er afledt af skadelidtes krav på erstatning og om forhandlinger mellem skadelidte og skadevolder (repræsenteret ved T [REDACTED]) har betydning for den fortsatte beståen af sagsøgers regreskrav.

Der er enighed mellem parterne om, at forældelsesfristen for skadelidtes krav løber fra skadestidspunktet og at forældelsesfristen efter den dagældende lov var 5 år, men at forældelsen dog tidligst ville være indtrådt den 1. januar 2011 jfr. forældelseslovens 30, stk. 1.

Betydningen af at sagsøgers krav er et afledt krav

Skadevolder har over for skadelidte tilkendegivet, at der ikke var indtrådt forældelse af skadelidtes krav, jf. herved blandt andet bilag B-E samt det forhold, at skadevolder har udbetalt erstatning til skadelidte. Inden der indtraf forældelse i retsforholdet mellem skadevolder og skadelidte, blev der mellem sagsøger og sagsøgte indgået suspensionsaftale om ikke allerede indtrådt forældelse til og med den 1. april 2013 jf. bilag 7.

Sagsøger har forsøgt at opnå en forligsmæssig løsning med sagsøgtes forsikringsselskab, T [REDACTED] men da der ikke har kunnet opnås enighed mellem parterne, er der i forlængelse heraf anlagt retssag. På tidspunktet for sagsøgers sagsanlæg var skadelidtes krav ikke forældet, da der mellem skadelidte og skadevolder, som nævnt, var indgået gyldig suspensionsaftale. I den forbindelse henvises til bilag C,D og E.

Sagsøger kan støtte ret på det forhold, at der ikke er indtrådt forældelse i relationen mellem skadelidte og skadevolder, allerede fordi der er tale om et afledt krav. Dette ligger fast efter Vestre Landsrets

dom af 3. april 2014 som stadfæster byrettens dom. Det blev heri fastslået, at en suspensionsaftale mellem skadelidte og skadevolder kan påberåbes af den regresberettigede kommune. Dommen medtages i sagsøgers materialesamling.

Det fremgår i øvrigt af det af sagsøgte fremlagte bilag A, at også skadelidte har haft overordentlig vanskeligt ved at finde frem til rette skadevolder. Det fremgår således af bilag A, at skadelidtes arbejdsgiver på grund af en verserende straffesag ikke ville oplyse over for skadelidte, hvem der var skyld i skaden, og at skadelidtes advokat først kunne fremskaffe oplysninger herom via aktindsigt efter straffesagens afslutning mod skadevolder den 7. januar 2010. Først kort tid forud for den 21. oktober 2010 lykkedes det skadelidtes advokat at fremskaffe oplysninger om [redacted] A/S' involvering i ulykken.

Skadelidte har derfor tidligst fra oktober 2010 haft eller burde have haft viden om rette skadevolder, hvorfor forældelse af skadelidtes og sagsøgers krav tidligst løber fra oktober 2010 subsidiært fra datoen for straffesagens afslutning den 7. januar 2010, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2. Sagsøger ([redacted] Kommune) er indtrådt i skadelidtes uvidenhed om skadevolders identitet og har derfor heller ikke på noget tidligere tidspunkt kunne eller burde have haft viden om, hvem der var skadevolder i sagen.

Forældelseslovens § 12 – indtrædelsessynspunkt – betydningen heraf:

Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøger ikke kan få bedre ret end hvad der gjaldt for skadelidtes krav, da sagsøger ved sin udbetaling af sygedagpenge indtrådte i skadelidtes krav mod sagsøgte.

Der er enighed mellem parterne om, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for sagsøgers regreskrav for udbetalte sygedagpenge løber fra samme tidspunkt som skadelidtes krav. Dette er i overensstemmelse med princippet i forældelseslovens § 12 om solidariske skyldforhold.

Der er imidlertid ikke enighed om den forældelsesmæssige behandling af sagsøgers krav i øvrigt. Som nævnt foreligger der nu Vestre Landsrets dom som nævnt ovenfor.

Betydningen af indtrædelsessynspunktet i relation til kommunernes sygedagpengeregreskrav er behandlet i litteraturen.

Det fremgår af von Eybens ... side 369; Forældelseslovens § 12 omhandler indtræden i fordringshavers retsstilling ved opfyldelse af en fordring, som flere hæfter solidarisk for og omfatter ikke i sig selv

kommunens regreskrav, da regreskravet karakteriseres som et afledet krav mod en erstatningsansvarlig skadevolder fra tredjemand (min fremhævnings), der har betalt ydelser til skadelidte, som fradrages i dennes erstatningskrav.

Det er diskuteret, hvorvidt der reelt foreligger en delvis solidarisk hæftelse for kommunens regreskrav, men af betænkningen og lovforslaget til den nye forældelseslov fremgår det, at kommunens regreskrav ikke er omfattet af forældelseslovens § 12. Det fremgår endvidere heraf, at forældelse af kommunens regreskrav for udbetalte sygedagpenge ikke er særskilt behandlet i forældelsesloven, og at en videreførelse af den hidtidige retspraksis er tiltænkt.

I betænkning 1460/2005 s. 464 anføres om stk. 1:

"Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om forældelse af regreskrav mellem solidarisk hæftende skyldnere. Den omfatter såvel tilfælde, hvor der hæftes på lige fod, som tilfælde, hvor den ene skyldners hæftelse er subsidær i forhold til den andens.. Som eksempler på bestemmelsens anvendelsesområde uden for kaution kan nævnes tilfælde, hvor flere er ... ansvarlige for en skade."

I betænkningen anføres videre s. 465 om stk. 2:

"Bestemmelsen omfatter kun regreskrav mellem solidarisk hæftende skyldnere, ikke andre typer af regreskrav. Den omfatter således ikke ... det afledede krav mod en skadevolder, som tilkommer en tredjemand, der helt eller delvis har dækket skadelidtes tab. De førstnævnte regreskrav vil være omfattet af de almindelige regler i lovudkastets §§ 2 og 3. ... Tredjemands afledede krav mod skadevolder vil fortsat som udgangspunkt følge indtrædelsessynspunktet. Der henvises til kapitel VII, afsnit 7.1.3.4 og 5 og afsnit 7.5.4."

I betænkningen s. 246 anføres (afsnit 7.1.3.4) om gældende ret efter 1908-loven:

"Spørgsmålet om forældelse af regreskrav kan også opstå i tilfælde, hvor en tredjemand helt eller delvis dækker skadelidtes tab og i den anledning har et regreskrav mod den erstatningsansvarlige.

Som eksempel på sådanne regreskrav kan nævnes ... en kommunes regreskrav over for en erstatningsansvarlig skadevolder for dagpenge, der er udbetalt til skadelidte under dennes sygdom...

Det antages, at krav af denne type er "afledede" krav, således at kravet ud fra indtrædelsessynspunktet kun kan gøres gældende inden for rammerne af det krav, som skadelidte ellers ville have haft mod den erstatningsansvarlige...

Dette må antages i hvert fald som udgangspunkt også at gælde i forældelsesmæssig henseende, således at regreskravet forældes sammen med skadelidtes krav (min fremhævnning)...

Det afgørende for forældelsesfristens længde og begyndelsestidspunkt for denne type af regreskrav er således i almindelighed, hvad der gælder for skadelidtes krav mod den erstatningsansvarlige..."

I betænkningen s. 267 anføres (afsnit 7.5.4) om udvalgets overvejelser i forbindelse med den nye forældelseslov:

"Udvalget har overvejet, om der er grundlag for at lade bestemmelsen i lovudkastets § 11 vedrørende regreskrav mellem solidarisk ansvarlige skyldnere gælde også for de øvrige typer af regreskrav, der er omtalt ovenfor i afsnit 7.1.3.4 ..., dvs. tredjemands afledede krav mod skadevolder..."

For så vidt angår tredjemands afledede krav mod skadevolder antages det i gældende ret, at den pågældendes krav ud fra et indtrædelsessynspunkt kun kan gøres gældende inden for rammerne af det krav, som skadelidte ellers ville have haft mod den erstatningsansvarlige. Dette antages i hvert fald som udgangspunkt også at gælde i forældelsesmæssig henseende, således at regreskravet forældes sammen med skadelidtes krav, jf. nærmere afsnit 7.1.3.4.

Udvalget finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at udvide den særlige regel i § 11, stk. 2, til også at gælde for disse regreskrav. Det er udvalgets opfattelse, at der efter karakteren af disse typer af regreskrav – der netop afledes af skadelidtes krav – er mest naturligt også at holde sig til indtrædelsessynspunktet i relation til forældelse. Det kan også anføres, at det i forhold til tredjemand – eksempelvis det offentlige, der har betalt sociale ydelser til skadelidte – vil kunne fremstå som en tilfældig omstændighed, at der findes en ansvarlig skadevolder, mod hvem et regreskrav kan gøres gældende. I de øvrige nordiske lande findes heller ikke særlige regler om forældelse af disse typer af regreskrav.

Udvalget foreslår således en videreførelse af gældende ret på dette punkt. Dette indebærer, at der fortsat vil være mulighed for at fravige indtrædelsessynspunktet i særlige tilfælde, jf. herved Højesterets dom i U 2002.573 H..."

Regreskravets afledte karakter og principperne i forældelseslovens § 12 fører dog til, at den berettigede ikke får bedre retsstilling end skadelidte – udgangspunktet er således, at regreskravet forældes efter indtrædelsesprincippet, hvorefter kravet i forældelsesmæssig henseende er stillet på samme måde som skadelidtes krav mod den

erstatningsansvarlige, såfremt skadelidte ikke havde modtaget ydelsen fra tredjemand. Den forældelsesmæssige retsstilling bliver derfor den samme som efter forældelseslovens § 12. Eneste forskel er, at tillægsfristen efter forældelseslovens § 12, stk. 2 ikke gælder for regreskravet.

Konsekvensen heraf bliver, at såfremt skadelidtes krav på erstatning er forældet på det tidspunkt, hvor tredjemand (altså kommunen) præsterer sin ydelse (dvs. betaler dagpenge), rammer forældelsen ikke kun erstatningskravet, men også regreskravet. Således gælder uanset, hvor kort en frist, der levnes kommunen til at gøre sit krav gældende efter indtrædelsesprincippet, at det er denne frist, der gælder.

Som det fremgår af stævningen, betaler sagsøger sygedagpenge til henholdsvis skadelidtes arbejdsgiver og skadelidte selv i perioden fra 2006 til 2009. På daværende tidspunkt var kravet mod skadevolder ikke forældet, og såvel skadelidte som kommunen var herudover ubekendte med, at [REDACTED] A/S var ansvarlig for ulykken.

Skadelidtes krav har i øvrigt ikke på noget tidspunkt, hvor sagsøger(kommunen) har betalt dagpenge til skadelidte, været forældet.

Sygedagpengeregres - en særlig ordning

Indførelsen af regres for sygedagpenge ved lov nr. 1110 af 20. december 1995, som blev ændret ved lov nr. 1038 af den 23. december 1998, må efter sin baggrund og formål anses for en særlig ordning.

Den nugældende regel i dagpengelovens § 78, som giver kommunen regresret for udbetalte sygedagpenge og fastsætter en pligt for forsikringsselskaber til at informere kommunen om udbetalinger til skadelidte inden 4 uger efter udbetalingen, understøtter også udtalelserne i betænkningen.

Baggrunden for reglen i § 78 er, at kommunen ofte ikke har kendskab til de forhold, som ligger til grund for skadelidtes krav eller om skadelidtes forhold til skadevolderen. Kommunen vil således ofte ikke have nogen viden om, at der foreligger en ansvarlig skadevolder, førend skadevolder eller skadelidte giver kommunen nærmere besked herom, ligesom kommunen i sagens natur ikke kan have det samme kendskab som skadelidte til de faktiske omstændigheder, der begrundet kravet.

I den konkrete sag har kommunen først i sommeren 2011 fået oplyst fra skadelidte, at skadevolder var [REDACTED] A/S, og kommunen rejste derefter straks kravet over for [REDACTED] A/S, som

accepterede at suspendere en ikke allerede indtrådt forældelse i relation til sagsøgers(kommunens) afledte krav.

Ved reglen i dagpengelovens § 78 sikres, at skadevolders forsikringsselskab har en pligt til at informere kommunen om en erstatningsudbetaling. På dette tidspunkt er skadelidtes krav ikke forældet – idet en betaling af erstatning indebærer foreløbig afbrydelse af forældelsen af et eventuelt yderligere krav, som skadelidte måtte have over for skadevolder. Der er følgelig fuld harmoni mellem reglen i dagpengelovens § 78 og sagsøgers fortolkning af forældelseslovens regler, nemlig at det afledte krav tidligst kan forældes, når skadelidtes krav forældes. Her er der således alene behov for at beskytte kommunen for det tilfælde, at indberetningspligten overtrædes. Dette er årsagen til, at dagpengelovens § 78 stk. 2 alene omhandler suspension af forældelse, der indtræder efter udbetaling af erstatning.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget, der indførte reglen om dagpengeregres (L 6, Folketingstidende 1997-98, 1. samling, tillæg A, side 299) er følgende anført om bestemmelsen:

»Der indføres endvidere en bestemmelse om, at forsikringsselskaber har pligt til at orientere den skadelidtes kommune, når der udbetales erstatning p.g.a. personskade. **Derved bliver kommunen opmærksom på muligheden for regres**, jf. lovens § 39, stk. 2.« (min fremhævning).

I tilknytning til 1997-loven udstedte Socialministeriet skrivelse nr. 198 af 19. december 1997 om information om forsikringsselskabers pligt til at orientere skadelidtes opholdskommune i regressager, jf. § 39, stk. 3, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel (Til forsikringsselskaberne, kommunerne m.fl.). Skrivelsen indeholder blandt andet følgende afsnit:

»Hvornår skal der indberettes:
Forsikringsselskaberne skal indberette til kommunerne, senest ved erstatningsopgørelsens afslutning, når der er grundlag for udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. **Kommunerne behøver således ikke at tage kontakt til forsikringsselskaberne inden erstatningsopgørelsen, men kan afvente selskabernes indberetning.**« (min fremhævning).

Det har således været forudsat fra lovgiverside, at kommunerne først bliver opmærksomme på muligheden for regres, når der udbetales erstatning, og at kommunerne først behøver at tage kontakt til forsikringsselskaberne, når de har modtaget indberetning fra forsikringsselskaberne.

Sagsøgte argumentation strider mod forudsætningerne for reglen i

dagpengelovens § 78. Reglen i § 78 stk. 2 synes at miste sin betydning, hvis sagsøgtes argumentation skal følges. I denne situation vil kommunen miste sit krav, hvis skadevolder har held med at undgå at udbetale erstatning til skadelidte, til der er gået 3 år efter ulykkestidspunktet, og kommunen ikke i den mellemliggende periode har fået oplysninger om kravet fra skadevolder eller skadelidte. Hvis skadelidtes forfølgelse af kravet ikke også kan påberåbes af kommunen, vil dette herudover kunne skabe incitament for forsikringsselskaberne til at forsinke erstatningsudbetalingen til de skadelidte.

En sådan retstilstand er uhensigtsmæssig og i strid med forudsætningerne for reglerne i forældelsesloven og dagpengeloven."

██████████ A/S' advokat har idet væsentlige procederet i overensstemmelse med påstandsdokumentet, hvoraf fremgår:

"Der er mellem parterne enighed om, at forældelsesfristen løber fra samme tidspunkt som skadelidtes krav, den 4. januar 2006. Kravet forældedes efter de på tidspunktet gældende regler med en frist på 5 år, men er efter forældelsesloven underlagt en 3-årig forældelsesfrist.

I medfør af overgangsreglerne i § 30, stk. 1, idet den 3-årige forældelsesfrist indtrådte den 4. januar 2009, og idet den 5-årige forældelse endnu ikke var indtrådt den 1. januar 2011, er kravet derfor som udgangspunkt forældet denne dato.

Sagsøgte tiltræder, at der er årsagssammenhæng, samt at kravet er korrekt opgjort. Spørgsmålet er derfor alene, om sagsøgers krav undtagelsesvist ikke er forældet efter den almindelige frist.

Ved vurderingen af dette spørgsmål kan det lægges til grund, at der mellem skadelidte og sagsøgte er indgået suspensionsaftale i december 2010, og altså inden forældelse indtrådte. Det er som følge heraf sagsøgtes opfattelse, at der ikke er eller har været indtrådt forældelse for skadelidtes krav, idet skadelidte, i modsætning til sagsøger, har sikret sig rettidig suspension af forældelsesfristen.

Det bemærkes, at sagen imellem skadelidte og sagsøgte er afsluttet i november 2012.

Det i sagen omtvistede krav er af sagsøger afledt fra skadelidte, og retsstillingen mellem skadelidte og sagsøgte har derfor umiddelbar betydning ved fastlæggelsen af retsstillingen for det afledte krav imellem sagsøger og sagsøgte. At kravet er et afledt krav, og retsstillingen derfor underlagt almindelige subrogationsgrundsætninger, er i overensstemmelse med teori og praksis som anført i sagsøgtes

svarskrift og sagsøgers replik.

Et afledt kravs retlige karakter, dets størrelse og berettigelse, og de tilknyttede forældelsesfrister fastlægges i overensstemmelse med, hvad der var tilfældet i hovedforholdet. Det er bl.a. dette princip, der har fundet udtryk i betænkning 1460/2005, s. 246, hvor det anføres at

"Det afgørende for forældelsesfristens længde og begyndelsestidspunkt for denne type af regreskrav er således i almindelighed, hvad der gælder for skadelidtes krav mod den erstatningsansvarlige [...]"

Sagsøgte bestrider ikke sagsøgers fremstilling af, hvilke rettigheder der afledes fra hovedmanden ved indtrædelse, men den af sagsøger fremførte tidsmæssige begrænsning er uden støtte i de af sagsøger citerede forarbejder.

Essensen af sagsøgers argumentation er, at et afledt krav i enhver henseende og *til enhver tid* følger hovedkravet. Denne forståelse af indtrædelsesprincippet er i direkte modstrid med såvel de af sagsøgte, som de af sagsøger selv citerede passager.

Såvel de citerede forarbejder som litteraturen giver samstemmende udtryk for en tidsmæssig begrænsning af muligheden for at aflede rettigheder, idet rettigheder erhvervet *før* indtrædelsestidspunktet kan påberåbes også i relation til det afledte krav, mens rettigheder erhvervet i hovedforholdet *efter* indtrædelsestidspunktet er uden retlig betydning for det afledte krav.

Sagsøger har i replikken angivet en række citater, uden det helt er klart om, og i givet fald hvordan, de underbygger sagsøgers anbringender, således (med mine fremhævelser)

betænkning 1460/2005, s. 246, hvoraf bl.a. kan læses

"Det antages, at krav af denne type er "afledede krav", således at kravet ud fra indtrædelsessynspunktet kun kan gøres gældende inden for rammerne af det krav, som skadelidte ellers ville have haft mod den erstatningsansvarlige",

og Karnovs note 74 til forældelseslovens § 12, stk. 1

"Herefter følger forældelsen af regreskravet indtrædelsesprincippet, dvs. at den indfriende skyldner, når bortses fra tillægsfristen efter stk. 2, ikke får bedre ret over for en medskyldner, end kreditor på indfrielsestidspunktet havde

mod denne medskyldner. Har forældelsen af kreditors krav mod medskyldneren været suspenderet efter § 3, stk. 2, kan dette også påberåbes af den indfriende skyldner. Derimod kan denne ikke selvstændigt påberåbe sig suspension i forhold til medskyldneren, dvs. at der ikke kan tages hensyn til, at den indfriende skyldner ikke vidste eller burde vide, at der fandtes en regrespligtig medskyldner. Hvis der er sket afbrydelse i forældelsen i forholdet mellem kreditor og den regresforpligtigede eller tilvejebragt særligt retsgrundlag herfor, gælder dette også i forhold til den regresberettigede. Reglen indebærer, at forældelsesfristen for regreskravet bestemmes af, hvor lang tid, der på indfrielsestidspunktet resterende af fristen i forholdet mellem kreditor og den regresforpligtigede"

Hertil kan tilføjes, som også citeret i sagsøgtes første processkrift, Forældelse I af Bo von Eyben, s. 246:

Regreskrav i de her omhandlede situationer hviler i almindelighed kun på almindelige grundsætninger om subrogation. Ved opfyldelse af erstatningspligten indtræder den regresberettigede i dennes krav mod (med)skadevolderen. [...] Regreskravet måtte derfor forældelsesmæssigt være stillet på samme måde, som skadelidtes direkte krav mod den regrespligtige ville være stillet på indfrielsestidspunktet

I alle de citerede passager diskuteres indtræden på baggrund af forholdene, som de var på tidspunktet for indtræden. Hvis der er sket afbrydelse, eller hovedkravet har været suspenderet, kan den regresberettigede støtte ret herpå, men det er en betingelse, at den rettighed, som påberåbes, eksisterede på tidspunktet for indtrædelse.

Foruden betydelig støtte i forarbejderne og litteraturen, opnås herved en forudberegnelighed for alle involverede parter, idet forældelsesfristen entydigt kan fastlægges på tidspunktet for indtræden, således at begge parter kan indrette sig herpå.

Det bemærkes, at det modsatte resultat ikke alene er uden støtte i forarbejder eller praksis, men tillige ville medføre, at den regresberettigede, der igennem en længere periode har undladt at foretage sig noget, vil kunne støtte ret på den tilfældige omstændighed, at der efterfølgende er indtrådt suspension i hovedforholdet.

Sagsøger har forsømt at søge suspension gennem aftale eller sagsanlæg, og regreskravet er derfor, i overensstemmelse med de forældelsesfrister, der fandt anvendelse i hovedforholdet på tidspunktet for indtrædelse, forældet."

██████████ A/S' advokat har under hovedforhandlingen protesteret mod, at der i påstandsdokumentet fra ██████████ kommunes advokat er fremsat et anbringende om suspension efter forældelseslovens § 3, stk. 2. Det er til støtte herfor gjort gældende, at der er tale om et nyt anbringende, og at parterne har indgået procesaftale om, at forældelsesfristen regnes fra skadens indtræden den 4. januar 2006, samt at ingen af betingelserne for fremsættelse af nova i retsplejelovens § 358 er opfyldt.

██████████ Kommunes advokat har heroverfor principalt gjort gældende, at der ikke er tale om et nyt anbringende og subsidiært, at ██████████ A/S har haft tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser, idet der alene vil blive henvist til bilag A, der er fremlagt af ██████████ A/S.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter indholdet af svarskrift, replik og duplik har parterne under sagens forberedelse været enige om, at forældelsesfristen løber fra skadestidspunktet. Derfor er ██████████ Kommunes anbringende om, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen først skal regnes fra et senere tidspunkt, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2, et nyt anbringende, der er fremsat i påstandsdokumentet af 29. april 2014 og efter forberedelsens afslutning den 17. april 2014. Da ██████████ A/S, der har protesteret mod, at anbringendet tillades fremsat, ikke har haft tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser, tillades anbringendet ikke fremsat.

██████████ Kommune har i perioden fra den 13. februar 2006 til den 6. september 2009 udbetalt sygedagpenge til ██████████ Pedersen, der kom til skade den 4. januar 2006. Kommunen indtrådte ved udbetalingen af sygedagpenge i ██████████ Pedersens retsstilling over for ██████████ A/S på udbetalingstidspunkterne. På dette tidspunkt havde ██████████ Pedersen ikke afbrudt forældelsen over for ██████████ A/S, idet dette først skete ved indgåelse af aftale om suspension af forældelsesfristen i december 2010.

Der er enighed om, at forældelsesfristen regnes fra skadestidspunktet den 4. januar 2006, og at ██████████ Pedersens krav efter den nye forældelseslov ville forældes den 1. januar 2011. Da ██████████ Kommune anmeldte regreskravet over for ██████████ A/S den 6. juli 2011 var kravet forældet, idet ██████████ Kommune ikke indtræder i den aftale om suspension af forældelsesfristen, som ██████████ Pedersen har indgået, efter at kommunen er indtrådt i hans krav mod ██████████ A/S.

Derfor frifindes ██████████ A/S.

Afgørelsen om sagsomkostninger er truffet efter sagens resultat, værdi og forløb. Beløbet vedrører udgift til advokat og er inklusiv moms, da det i svarskriftet er oplyst, at sagsøgte ikke er momsregistreret.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, [REDACTED] A/S, frifindes.

Sagsøgeren, [REDACTED] Kommune, skal inden 14 dage betale sagsomkostninger med 50.000 kr. til [REDACTED] A/S.

Henriette Holst
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Horsens, den 12. juni 2014.

Regitze Holmberg, retsassistent